

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobkyně: Ing. H. N.**, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6.3.2013, č.j. 46000/001003/13/010/DSI,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Účastníci n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „OSSZ“) ze dne 25.1.2013, č.j. 46005/001737/13/120/Kn, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení týkající se žádosti žalobkyně o vydání rozhodnutí o vzniku a zániku důchodového pojištění v období od 2.10.1966 do 31.8.1970, přičemž toto řízení bylo

zastaveno z důvodu podání zjevně právně nepřipustné žádosti. V žalobě uvedla pouze následující tvrzení:

Nejprve označila obsah žalovaného rozhodnutí, které se týkalo zastavení řízení o její žádosti na vydání rozhodnutí, že žalobkyně v období od 2.10.1966 do 31.8.1970 byla účastna nemocenského pojištění a tím i důchodového zabezpečení („ve smyslu tehdejší terminologie“) jako zaměstnanec O.P. Chepos, přestože současně studovala na vysoké škole, přičemž *„to je totiž jádro mého sporu s orgány sociálního zabezpečení různých stupňů, které toto mé tvrzení, ač jsem je doložila příslušnými doklady (kopii smlouvy s O.P. Chepos ze dne 29.8.1966 a kopii vyjádření N.P. Chotěbořské strojírny v trustu podniku Chepos ze dne 20.2.1975, které přikládám i k této žalobě), nehodlají uznat“*. Dále uvedla, že správní orgány užívají právní argumenty, se kterými nesouhlasí, přičemž důvody nesouhlasu jsou patrný z jejího odvolání. Uvedla, aby soud sám zhodnotil předložené doklady žalobkyně a žalované rozhodnutí zrušil a uložil žalované, aby *„v předmětné době započítla dobu důchodového pojištění namísto dosud započtené náhradní doby důchodového pojištění, tj. studia“*.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 29.7.2013 uvedla, že meritorně o tvrzení žalobkyně v žalobě rozhodla žalovaná zcela jiným rozhodnutím, a to rozhodnutím ze dne 16.12.2011, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o zvýšení důchodu s tím, že výše zmíněná doba nemůže být hodnocena plně jako doba zaměstnání, a to z důvodů uvedených v tomto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, o nichž rozhodla žalovaná dne 21.6.2012 tak, že námitky zamítla a zmíněné rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobu podanou žalobkyní proti tomuto rozhodnutí odmítl Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 21.9.2012, č.j. 52Ad 18/2012-14. Žalovaným rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobkyně proti rozhodnutí OSSZ ze dne 25.1.2013 o žádosti žalobkyně na rozhodnutí týkající se vzniku a zániku důchodového pojištění v uvedeném období. Správní orgán I. stupně řízení o této žádosti zastavil, neboť žádost žalobkyně považoval za zjevně právně nepřipustnou, a to z důvodů uvedených v tomto rozhodnutí. Žaloba žalobkyně tedy nesměřuje k petitu žalovaného rozhodnutí, proto žalovaná navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Žalobkyně reagovala replikou na vyjádření žalované, kdy vyslovila nesouhlas s názorem žalované.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční

zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.r.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.r.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.r.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

V uvedené souvislosti je tedy dále nutné se zabývat tím, co vlastně lze rozumět pod žalobním bodem, v jehož mezích je povinen krajský soud přezkoumávat žalované rozhodnutí. K tomu, aby soud mohl meritorně žalobu projednat v mezích žalobních bodů, je totiž třeba, aby žalobce konkrétně v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.r.s.). Obecné tvrzení o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy není vůbec způsobilým žalobním bodem

k tomu, aby soud se takovým obecným tvrzením zabýval a sám ex officio za žalobce vyhledával konkrétní skutkové a právní důvody, které by svědčily o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy. Je totiž čistě věcí žalobce, který v souladu s dispoziční zásadou ovládající řízení před správním soudem, v duchu zásady „každý, nechť si střeží svá práva sám“, uvedl v žalobě konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. To jest žalobce je povinen uvést konkrétní právní argumentaci tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů konkrétně vymezených považuje žalobce napadané výroky jednotlivých rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž žalobní námitky musí být ve vztahu k projednávané věci a ve vztahu k žalobci individualizované, tj. nikoliv v obecné formě (srov.např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, čj. 4Azs 149/2004-52). Za žalobní bod nelze ani považovat pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být dle žaloby porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58).

Jinými slovy, projednatelným žalobním bodem ve správním soudnictví je pouze takový, jenž obsahuje individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadané výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. Jestliže jsou žalobní body formulovány natolik obecně a vágně, že jsou pouhou parafrází zákonného textu, nelze je za řádné žalobní body považovat (srov.rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2007, čj. 8As 43/2006-74). Žalobní body tedy musí obsahovat individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, přičemž líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností, jednoznačně odlišitelným popisem. V rámci uvedené dispoziční zásady totiž je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti, přičemž právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud by žalobce odkazoval pouze na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž se musí jednat o odkazu na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, čj. 2Azs 92/2005-58).

Krajský soud se ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o

zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Žalobkyně se domáhá soudního přezkumu rozhodnutí, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaveno řízení týkající se její žádosti o vydání rozhodnutí o vzniku a zániku důchodového pojištění v období od 2.10.1966 do 31.8.1970. V žalobě uvedla žalobkyně v podstatě jedinou námitku proti žalovanému rozhodnutí, která se týká jejího nesouhlasu s tím, že žalovaná „*nehodlá uznat*“ výše zmíněnou dobu, kdy žalobkyně údajně studovala na vysoké škole, do doby zaměstnání, přičemž tuto dobu zaměstnání hodnotila žalovaná zcela jiným rozhodnutím, než žalovaným rozhodnutím, a to rozhodnutím ze dne 16.12.2011, č.j. 465924132, proti kterému podala žalobkyně námitky, o nichž rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 21.6.2012. Proti tomuto rozhodnutí ze dne 21.6.2012, kterým byly zamítnuty zmíněné námitky žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 16.12.2011, podala žalobkyně žalobu, která byla usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ze dne 21.9.2012, č.j. 52Ad 18/2012-14, odmítnuta, když žalobkyně neodstranila vady žaloby ani po výzvě soudu k odstranění vad podání (§ 37 odst. 5 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Žalobou napadeným rozhodnutím v této věci je však zcela jiné rozhodnutí, které se meritorně nezabývá, a ani nemůže zabývat, otázkou zápočtu uvedené doby jako doby pojištění, když touto otázkou se zabývalo výše zmíněné zcela jiné předchozí rozhodnutí žalované, proti němuž měla možnost žalobkyně uplatnit právní prostředky k ochraně svých práv (námitky, žaloba). Žalované rozhodnutí totiž se zabývá meritorně zcela jinou problematikou, a to zastavením řízení o žádosti žalobkyně z důvodu toho, že byla zjevně právně nepřípustná (§ 66 odst. 1 písm. b/ správního řádu). Jak vyplývá totiž z žalovaného rozhodnutí a ze správního spisu, žalobkyně poté, co si sama dostatečně nestřežila svá práva, když sice proti výše zmíněnému předchozímu meritornímu rozhodnutí týkajícímu se zmíněné otázky započtení uvedené doby podala námitky, avšak proti rozhodnutí o námitkách, kterým v podstatě nebyl uznán její požadavek na započtení zmíněné doby do doby pojištění, podala žalobu, která vykazovala vady, k jejichž odstranění byla žalobkyně vyzvána postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s., a to v řízení vedeném podepsaným soudem pod sp. zn. 52Ad 18/2012. Protože žalobkyně v podstatě nereagovala na uvedenou výzvu soudu v tomto jiném soudním řízení, soud usnesením ze dne 21.9.2012, č.j. 52Ad 18/2012-14, žalobu žalobkyně proti zmíněnému meritornímu rozhodnutí žalované odmítl. Žádosti o vydání rozhodnutí o vzniku a zániku důchodového pojištění ve zmíněném období (od 2.10.1966 do 31.8.1970), se žalobkyně zřejmě opětovně pokusila napravit chybu z předchozího řízení, když proti předchozímu rozhodnutí žalované nevyužila řádně možnost na ochranu jejích práv (viz výše zmíněná žaloba vykazující vady směřující proti předchozímu rozhodnutí žalované, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o zvýšení starobního důchodu, ve kterém byla právě předmětná otázka zápočtu zmíněné doby posuzována). V dané věci rozhodl správní orgán I. stupně o žádosti žalobkyně na vydání rozhodnutí o vzniku a zániku důchodového pojištění ve zmíněném období tak, že řízení o této žádosti zastavil dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, přičemž tuto žádost považoval za zjevně právně nepřípustnou. Jako důvod pro nepřípustnost této žádosti uvedl, že zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění neobsahuje žádné přechodné ustanovení, které by OSSZ zmocňovalo k rozhodování ve sporných případech o vzniku a zániku důchodového zabezpečení před 1.1.1996, ani o vzniku a zániku zaměstnání před 1.1.1992, proto nebylo možné o zmíněné době rozhodnout, neboť v této době institut důchodového pojištění

neexistoval. OSSZ je pouze v případech dle ust. § 6 odst. 4 písm. a) bod 1 zákona č. 582/1991 Sb. oprávněna rozhodovat ve sporných případech o vzniku a zániku důchodového pojištění v obdobích počínaje datem 1.1.1996, tzn. od data účinnosti zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, který do právní úpravy zavedl pojem „důchodové pojištění“. V období od 1.1.1992 do 31.12.1995 mohly OSSZ dle tohoto ustanovení rozhodovat ve sporných případech o vzniku a zániku důchodového zabezpečení. Tento důvod, na základě něhož bylo zmíněné řízení o žádosti žalobkyně zastaveno, žalobkyně v žalobě vůbec nenapadla. Žalobkyně sice podala odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém nesouhlasila se zmíněným názorem OSSZ, avšak žalovaná setrvala na svém právním názoru, uvedla následující závěry, ve kterých se vypořádala i s nesouhlasem žalobkyně uvedeným v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně:

„Odvolací orgán konstatuje, že institut důchodového pojištění je definován zákonem č. 155/1995 Sb. Ustanovení § 13 tohoto zákona uvádí, že za dobu pojištění se považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem. Toto recepční ustanovení je však potřeba chápat výhradně v rovině hmotněprávní a nelze z něj přímo dovozovat procesní kompetenci o takové době rozhodovat ve smyslu zákona č. 582/1991 Sb. Zákon č. 155/1995 Sb. dále v ustanovení 1 odst. 2 výslovně uvádí, že organizaci a provádění pojištění... upravují zvláštní úkony, což je zejména zákon č. 582/1991 Sb. Okresní správy sociálního zabezpečení jsou dle ustanovení § 6 odst. 4 písm. a) bod 1 zákona č. 582/1991 Sb. oprávněny rozhodovat ve sporných případech o vzniku a zániku důchodového pojištění. Vzhledem k tomu, že zákon č. 582/1991 Sb. je normou procesní, která k citovaným ustanovením neobsahuje žádná přechodná ustanovení, použije se procesní norma ve znění účinném v době rozhodování. Ustanovení § 6 odst. 4 písm. a) bod 1 zákona č. 582/1991 Sb. dává okresním správám sociálního zabezpečení kompetenci rozhodnout výhradně o době důchodového pojištění, tedy o době od účinnosti zákona č. 155/1995 Sb. S argumentací účastnice řízení, že účast na nemocenském pojištění byla prakticky vždy podmínkou účasti pro účast na důchodovém zabezpečení, resp. později na důchodovém pojištění, lez souhlasit, nicméně pojem důchodové zabezpečení a důchodové pojištění je potřeba rozlišovat s ohledem na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 155/1995 Sb., jak je uvedeno shora. Odvolací orgán má za to, že se zavedením institutu důchodového pojištění, kdy došlo i k novelizaci citovaného důchodového zabezpečení a důchodového pojištění, k odlišení i v právní úpravě pravidel pro vedení řízení a rozhodovací pravomoc, která je daná okresním správám sociálního zabezpečení, se tedy vztahuje výhradně na důchodové pojištění.“

Důvody pro zastavení řízení obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které žalovaná dále doplnila argumentací výše citovanou z žalovaného rozhodnutí, nenapadla žalobkyně žádnou věcnou námitkou, když se pouze v žalobě domáhá započtení, resp. uznání výše zmíněné doby jako doby pojištění. To však nebylo, jak soud již výše uvedl, předmětem žalovaného rozhodnutí. Pokud žalobkyně pouze v žalobě uvedla, že orgány sociálního zabezpečení ke svému názoru používají právní argumenty, se kterými nesouhlasí, když tyto důvody nesouhlasu jsou patrné zejména z jejího odvolání, tak rovněž toto tvrzení žalobkyně není způsobilým žalobním bodem pro přezkum žalovaného rozhodnutí dle s. ř. s. Soud ve správním soudnictví totiž není další třetí instancí ve správním řízení, který by byl povinen opětovně se zabývat věcně problematikou řešenou žalovaným rozhodnutím a rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Pokud se odvolací orgán vypořádal s odvolací námitkou a

žalobkyně neuvedla proti názoru žalovaného žádnou žalobní námitku, resp. žalobní bod, není soud povinen ex officio přezkoumávat, bez existence způsobilého žalobního bodu (argumentace týkající se žalobních bodů viz výše), žalované rozhodnutí a vyhledávat konkrétní argumentaci směřující proti zmíněnému názoru správních orgánů, zejména proti názoru odvolacího správního orgánu, tedy žalovaného. Rovněž požadavek žalobkyně na to, aby uložil žalované, aby jí „*v předmětné době započítla dobu důchodového pojištění namísto dosud započtené náhradní doby důchodového pojištění, tj. studia*“ není oprávněný, když, jak již soud podrobně uvedl, tato problematika není předmětem žalovaného rozhodnutí, ale zcela jiného, předchozího rozhodnutí žalované, proti němuž měla možnost žalobkyně uplatnit právní prostředky na ochranu jejích práv a zájmů.

Krajský soud proto musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2, když úspěšná žalovaná neměla právo na náhradu nákladů řízení a žalobkyně rovněž toto právo neměla, když byla v řízení neúspěšná.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. října 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová